

IVAN MERZ

GOD. I. BR. 2. RUJAN 1973.

GLASILO POSTULATURE

IVAN MERZ

GLASILO POSTULATURE ZA BEATIFIKACIJU DRA IVANA MERZA

Izdaje: Rkt. župni ured Sv. Petra, 41000 Zagreb, Vlaška 93
Uredništvo i postulatura: 41001 — Zagreb, Palmotićeve 31, pp 699

Odgovorni urednik: Božidar Nagy

List izlazi povremeno Pojedini broj

2.— din, godišnja pretplata 10.— din

S dopuštenjem crkvenih vlasti

Tisak: IBG — Tiskara »Zagreb«, Zagreb, Preradovićeve 21

BIOGRAFSKI PODACI O IVANU MERZU

- 1896. 16. XII.** — Rođen je u Banjoj Luci. Otac mu je bio austrijski oficir i šef željezničke stanice. Tu pohađa gimnaziju (realku) i maturira s odličnim uspjehom.
- 1914.** Nakon mature polazi u Vojnu akademiju u Bečko Novo Mjesto gdje ostaje samo tri mjeseca.
- 1915.** Upisuje na Bečkom sveučilištu studij prava. U ljetu iste godine pozvan je u vojsku.
- 1916.** Polazi na talijansku frontu i ostaje ondje do konca rata. Boravak na ratištu, gdje je svakodnevno gledao smrti u oči i bio izložen stradanjima svake vrste, produbio je njegovu vjeru i učvrstio mu kršćanski nazor na svijet.
- 1919.** Po svršetku rata dolazi u Beč i započinje studij književnosti na Bečkom sveučilištu.
- 1920.** Dobiva stipendiju iz Francuske, polazi u Pariz gdje nastavlja isti studij na Sorboni i Institut Catholique.
- 1922.** Završivši studij dolazi u Zagreb i postaje profesor francuskog jezika na Nadbiskupskoj gimnaziji.
- 1923.** Postiže doktorat na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.
- 1923.—1925.** Privatno studira kršćansku filozofiju i teologiju te sve važnije papinske i crkvene dokumente posljednjih decenija.
- 1922.—1928.** Kroz šest godina svoga boravka u Zagrebu razvija ogromnu apostolsku djelatnost u katoličkim organizacijama za mladež unoseći u njih Kristov duh Evanđelja. Širi ideje o Katoličkoj Akciji, budi ljubav i odatnost prema Papi i Crkvi. Jedan je od suosnivača Hrvatskog Orlovskog Saveza, u kojem vrši dužnost tajnika i potpredsjednika do konca života. Jedan je od najvećih pobornika liturgijske obnove i euharistijskog života u hrvatskom narodu. Sam živi uzornim kršćanskim životom ispunjenim ljubavlju prema bližnjemu. Svima svijetli nenadmašivim primjerom revnosti za proširenje Kristova Kraljevstva i nadnaravno dobro bližnjih, napose mladih.
- 1928. 10. V.** — Umire od meningitisa, nakon operacije sinusa, na glasu svetosti. Sahranjen je na Mirogoju u Zagrebu.
- 1958. 10. V.** — Pokrenut je informativni biskupijski proces za njegovo proglašenje blaženim.

Zagrebački nadbiskup o Ivanu Merzu: DOSLJEDAN OSTVARITEU RIJEČI BOŽJE

Prigodom izlaska iz tiska prvog broja ovoga Glasila zagrebački nadbiskup dr Franjo Kuharić uputio je uredniku Glasila ovo pismo:

Velečasni oče!

Primio sam 1. broj Glasila postulature IVAN MERZ, pa Vam iskreno zahvaljujem.

Uvjeren sam da će to glasilo poslužiti da se u javnosti što bolje uoči stvarnost i značenje Sluge Božjega Ivana Merza. To je čovjek našega vremena, intelektualac, suočen s mnogostrukim strujama suvremene misli, a ipak dosljedan ostvaritelj riječi Božje u svom životu, cjeloviti kršćanin, čovjek Crkve i apostol. Takva jedna cjelovita ličnost usidrena u istini i zaljubljena u apsolutnu Božju stvarnost i vječni smisao čovjeka može poslužiti kao putokaz suvremenom naraštaju, suočenom s tolikim tjeskobama, krizama i sumnjama. Bog je apsolutna sigurnost. Isus Krist je najčistije svjetlo i tko za njim ide ne luta u tminama. Za njega se svjedoči sigurnošću vjere i dosljednošću života. Tu je Sluga Božji primjer! Primjer je i odanosti Petrovom nasljedniku koji svojim autoritetom naučavanja čuva ljudsku slobodu od lutanja držeći je na putovima istine.

Sluga je Božji svoju pripravu na žrtvu hranio Euharistijom i zato je bio neprestano u apostolskom pokretu, jer takva ljubav nikada ne može biti ravnodušna kad se radi o spasenju ljudske braće.

Vašem radu želim blagoslov Božji s iskrenim pozdravom

† Franjo Kuharić
nadbiskup zagrebački

SVEČANO KOMEMORIRANA 45. GOD. SMRTI DRA IVANA MERZA

U ZAGREBU

10. svibnja 1973. navršilo se 45. godina kako je zvono zagrebačke katedrale navijestilo Zagrebu i Hrvatskoj da je preminuo dr Ivan Merz, profesor Nadbiskupske gimnazije i apostol hrvatske mladeži.

I ova obljetnica Merčeve smrti komemorirana je u Zagrebu u kojem je dr Merz živio i djelovao posljednjih šest godina svoga života. Svečana koncelebrirana sv. misa služila se u bazilici Srca Isusova 10. svibnja 1973. naveče u 19. sati. Koncelebraciji je predsjedao sarajevski pomoćni biskup Tomislav Jablanović, a koncelebriralo je trinaest svećenika i redovnika, od kojih su neki dra Merza osobno poznavali i s njime surađivali.

Mnoštvo štovatelja dra Merza pribivalo je svečanosti. Pod sv. misom propovijedao je postulator Merčeva procesa za beatifikaciju. Prikazao je u kratkim crtama kako je Sluga Božji u svome životu vršio dvije temeljne kršćanske zapovijedi ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Kod sv. mise pjevao je studentski zbor pod vodstvom dra Dure Tomašića. 45. godišnjica smrti dra Merza bila je posebno obilježena izlaskom iz tiska prvog broja ovog glasila, koji su vjernici odmah nakon sv. mise mogli dobiti. Mnogi su od njih posjetili njegov Spomen-muzej u prostorijama Rezidencije Družbe Isusove.

Mnoštvo štovatelja Ivana Merza prisustvuje koncelebriranoj sv. misi u bazilici Srca Isusova u Zagrebu prigodom 45. godišnjice smrti Sluge Božjega, 10. svibnja 1973.

U nedjelju 13. svibnja propovijed pod sv. misom u 11 sati u bazilici Srca Isusova bila je također posvećena Ivanu Merzu. Propovjednik je prikazao Merza kao čovjeka duboke vjere do koje se polagano razvijao i koja je na koncu preobrazila cijelo njegovo biće, njegov život i rad.

Obljetnica smrti Sluge Božjega komemorirana je i u nekim zagrebačkim župama gdje su održana predavanja o dru Merzu. Predavanje uz dijapozitive o njegovu životu i radu

održano je i bogoslovima u Bogoslovskom sjemeništu u Zagrebu.

Kao i svake godine tako je i ovog 10. svibnja grob Ivana Merza u Zagrebu na Mirogoju bio posebno okićen cvijećem a mnogi njegovi štovatelji došli su ga pohoditi i preporučiti se u njegov zagovor. Osim cvijeća već dugo vremena Ivanov grob ukrašu je i nekoliko zahvalnica koje su mu stavili štovatelji nakon primljenih milosti po njegovu zagovoru.

I U DUBROVNIKU

Ovogodišnja proslava Svjetskog molitvenog dana za duhovna zvanja, 13. svibnja, u crkvi sv. Ignacija u Dubrovniku prošla je u znaku spomena 45-godišnjice svete smrti sluge Božjega dra Ivana Merza. Poslije pjevane sv. mise i propovijedi sjemeništarci Dubrovačkog sjemeništa izveli su

akademiju posvećenu dru Merzu. Uvodno je predavanje održao gospodar Ivo Arnerić koji je slugu Božjega osobno poznao. Ukratko je prikazao život dra Merza istaknuvši napose njegovu veličinu kao Božjeg čovjeka koji treba i nama danas služiti za uzor. Predavanju je zato dao na-

Gospar Ivo Arnerić drži predavanje o dru Merzu u crkvi sv. Ignacija u Dubrovniku 13. svibnja 1973.

»Svima koji smo ga osobno poznavali«, rekao je gospar Arnerić »bilo je veoma teško kad smo doznali za njegovu smrt. Ipak ubrzo smo shvatili da je ona za nas bila pravi dobitak jer nam je Ivan postao moćan zagovornik kod Boga.« Nakon predavanja pitali su sjemeništarcu predavača što mu se najviše sviđelo kod dra Ivana Merza. Odgovorio je: »Ivan Merz bio je u svemu savršen. Nije sabirao zemaljsko blago što ga moljac izgriza, nego blago za nebo. Bio je skroman, ponizan, što najbolje pokazuje njegovu prijateljstvo s onima najbjeđnijima iz ljudskog društva. Ipak mogu reći da mi se dr Merz najviše sviđio jer je svim srcem ljubio Katoličku crkvu i sv. Oca kao nitko do tada od svjetovnjaka u hrvatskom narodu.« Svih slušatelja dojmio se polet i oduševljenje kojim je govorio predavač. Iz njegovih riječi vidjelo se što je Ivan Merz značio za njegovu generaciju. Sjemenišni je zbor potom

pod ravnanjem don Mihe Demovića, profesora glazbe u Dubrovačkom sjemeništu, izveo nekoliko glazbenih točaka, koje su slušateljstvu uvjerljivo evocirale značajke Merčeve duhovnosti. Vicematurant Josip Kajinić na koncu je recitirao pjesmu o Milana Pavelića posvećenu dru Merzu: »Lovac Srca Isusova«.

Dva dana kasnije, 15. svibnja, prigodom molitvenog dana za beatifikaciju Petra Barbarića prigodni program bio je posvećen uglavnom dru Merzu. Dr Ratko Perić, profesor u sjemeništu, održao je izvrsno predavanje pod naslovom »Dr Ivan Merz — Božji radnik i patnik«. »Merzu se može pristupiti s više motrišta«, rekao je dr Perić, »iako se može reći da se pojavio tek kao meteor — ona sjajna zvijezda što za ljetnih noći bljesne i poleti vedrim nebeskim svodom. Tako i on: zasja, sinu, ukaza se i ukloni. Ali ostavi svoj trag i odraz nezaboravan i potresan, znakovit i vjekovit.« U svom je predavanju dr Perić opširno prikazao dvije značajne karakteristike dra Merza: neumornog radnika za Kristovo Kraljevstvo i čovjeka koji je puno trpio ali je svoje trpljenje primao iz Božje ruke prikazujući ga na razne nakane. Prije nego je postao radnik na Božjoj njivi, Ivan Merz je najprije radio na sebi, marljivo, ustrajno. Tu je bila intelektualna izobrazba, priprema za njegovo profesorsko zvanje a usporo s tim radio je na moralnom usavršavanju svoje duše. Dr Perić završio je svoje predavanje riječima: »Ivan Merz pokazao nam je divan primjer radišnog poletarca, Božjega radnika i zanosnog patnika na svoju vlastitu duhovnu korist, za dobro ovog našeg naroda i cijele Božje Crkve. Kao takav Ivan i danas među nama stoji svima na uzor.«

Poslije predavanja održan je mali kviz. Natjecali su se predstavnici Ekonomskog fakulteta i dubrovačkog Sjemeništa u znanju o sv. Dominiku, dru Merzu i P. Barbariću. Kompoziciju Don M. Demovića na tekst Merčeva nadgrobno natpisa otpjevao je na koncu sjemeništarc Anton Belan.

Novi čovjek u Kristu

U prošlom broju započeli smo u ovoj rubrici »Novi čovjek u Kristu« prikazivati pojedine vidove Merčeva bogatog duhovnog života. U kratkim crtama već smo obradili vjeru Ivana Merza bez koje nema milosnog života. Bila je to duboka, čvrsta, nepokolebiva vjera koja nije poznavala ni traga sumnje. U molitvi njegova je vjera nalazila svoj neposredan izražaj. O toj temi željeli bismo reći nešto u ovom broju.

MOLITELJ I APOSTOL MOLITVE

Cijeli život Ivana Merza bila je u stvari jedna molitva. Sve je bilo posvećeno Bogu u tom kratkom mladom životu. I njegove svakodnevne staleške dužnosti profesora ispunjavao je Bog i prožimala molitva.

Ona je bila njegov DA Bogu, njegov odziv Božjoj milosti koja ga je poticala na posvemašnje predanje Kristu i interesima Njegova Kraljevstva. Kroz molitvu Ivan je neprestano kontaktirao s nadnaravnim svijetom. U njoj je crpio snagu ne samo za osobno posvećenje nego i za apostolsku djelatnost.

Što i kako moli Ivan? Mnoge činjenice za koje znademo pokazuju kako je organizirao molitvu u svakidašnjem životu, kako je uskladio molitveni život i njime prožeo svoj rad i djelovanje.

Centar njegova molitvenog života bila je svakodnevna sv. misa i sv. pričest. Pratio je sv. misu iz svog velikog francusko-latinskog misala. Želio je tako što bolje razumjeti i ujediniti se s onim što svećenik u ime Crkve moli na oltaru kako bi obogatio svoju dušu duhovnim blagom koje nam stoji na dohvat u liturgijskim tekstovima. Odatle je i razumljiv njegov interes i ljubav za sve što se tiče liturgije. Razumijemo zašto je, premda laik, molio svećenički časoslov. Želja mu je bila kroz liturgiju što dublje zaroniti u Kristov život kako ga proživljava liturgija.

Osim sv. mise i svećeničkog časoslova Ivan je svakodnevno obavljao razmatranje — misleni oblik molitve u trajanju od tri četvrt sata. U razmatranje uputio ga je još za vrijeme rata jedan svećenik franjevac u Bolzanu, kojega je Ivan češće posjećivao. Nakon tih susreta vraćao bi se ne-

obično radostan — pripovijeda njegov kolega s ratišta — napose onda kad ga je taj, franjevac uputio u »tajne sistemske meditacije«.

Svaki dan je Ivan molio i Gospinu krunicu. Nekoliko puta tjedno dolazio je na galerije bazilike Srca Isusova i tu je u poisljepodnevnim satima nesmetan i neopažen obavljao pobožnost Križnoga puta na edifikaciju redovnika koji su za to znali. Rado i često je adorirao pred Presv. Oltarskim Sakramentom. Njegovi učenici i kolege profesori ne rijetko bi ga viđali za vrijeme odmora kako u sa-branosti kleči pred svetohraništem.

Ivan nije bio samo molitelj. Bio je apostol molitve. Mnogi njegovi članci objavljeni po raznim časopisima potiču čitatelje na molitvu. I u njegovu dnevniku nailazimo na lijepa mjesta gdje spominje vrijednost molitve. Mnoge svoje drugove, prijatelje i suradnike poticao je na duhovni, molitveni život. U svom stanu organizirao je kružok duhovnog života i tu su se okupljali mladići a on bi ih upućivao kako treba voditi duhovni život, obavljati molitvu. Jedan od njih i danas se sjeća kako im je Ivan na primjeru Salamonova hrama tumačio kako treba obavljati razmatranje: »Nj prije se treba sjetiti povijesnog događaja a onda primijeniti na sebe. I moja je duša jedan hram, kud i kamo ljepši od Salamonova. Ukras toga hrama jesu kršćanske vrline i milost posvetna, koja mora u nama sve više rasti. Što nagrđuje hram Duha Svetoga u meni? ...«

Još u Lurdu Ivan je upoznao vrijednost krunice. Piše jednom prijatelju iz Pariza: »U Lurdu sam naučio što je krunica i ona mi je odsada dra-

gi i najbolji prijatelj.« A jednoj djevojci, kad je već došao u Zagreb, preporučio je: »Kada vam bude u životu teško i kada vas snađu nevolje, uzmite Gospinu kronicu i ona će vas utješiti i dati vam snage da sve mirno snosite s potpunim predanjem u Volju Božju.« Koliko je cijenio kronicu, pokazuje i ona zgodica s hodočašća iz Rima. Do dva sata u noći Ivan se izmučio tražeći smještaj za pedeset djevojaka i kad je sve uredio, smogao je snage i klečeći pred svojom posteljom izmolio kronicu — pripovijedaju očevici.

Mogli bismo nizati i dalje bilo Ivanove izjave o molitvi bilo sjećanja njegovih znanaca koji su ga često zadržali promatrali u raznim zgodama kako je uronio u sabranost i molitvu. No i ovo što smo naveli, jasno pokazuje koliko je Ivan cijenio molitvu i što je ona za njega značila. Nije to bilo za nj trgovanje s Bogom kao kod mnogih kršćana koji se obraćaju Bogu samo onda kad ga trebaju. Molitva je za nj bila razgovor s Ocem, uživanje u Njegovoj blizini. U njoj je nalazio radost, odmor, okrepu, snagu za svoj apostolski rad.

Ono što treba posebno istaknuti jest njegova spontanost u molitvi. Nije bio član nikakvog reda niti instituta koji bi mu propisivao pravilima

vrijeme, način ili oblik molitve. Sve ono što je i kako je molio činio je to slobodno, spontano, neusiljeno, od srca. I to je ono tako simpatično što nas privlači, oduševljava i potiče na nasljedovanje.

Jedan takav život trajnog sjedinjenja s Bogom po molitvi i neprestanog kontakta s nadnaravnim svijetom nije mogao ostati skriven. Već narodna poslovice kaže »s kim si takav si« a da i ne spominjemo Isusovih riječi »Ne može se sakriti grad na gori niti se užije svjetiljka da se stavi pod sud, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući.« Neprestani sabračaj s Bogom izvorom svakoga dobra očitavao se na njegovoj vanjštini, u držanju, ponašanju i govoru. I ne čudi nas zato što su mnogi u njegovoj blizini doživljavali osjećaj osobite Božje prisutnosti o čemu izričito svjedoče o. I. Hausherr, DI, kardinal F. Šeper, dr Čedomil Čekada kao i onaj mladić iz Šibenika koji je pratio Ivana na stanicu a potom vraćajući se reče Don Anti Radiću: »Ne znam što je to, ali iz gospodina Merza struji neka neobjašnjiva dobrotta, neka sila. U njegovoj prisutnosti nužno sam osjećao da moram biti bolji; samom svojom osobom me jednostavno potiče na dobro.«

o. Božidar Nagy

Prvaku Katoličke Akcije u Hrvatskoj
Vjernom učeniku i revnom učitelju papinskih enciklika
Obnavljaču papinske misli i papinske ljubavi
DRU IVANU MERZU

Apostolu sinovske beskompromisne odanosti hijerarhiji:
našim pastirima u Kristu — biskupima,
Pioniru liturgijskog ostvarivanja kod nas
Užigaču euharistijskog plama u hrvatskoj mladosti
Svome najdragocjenijem suradniku
prilikom desete obljetnice smrti
10. V 1928. — 10. V 1938.

ovaj čedni prilog svibanjskog broja
zahvalno posvećuje

U r e d n i š t v o

»Ž I V O T A«

Ovim riječima posvećuje »ŽIVOT« — prijeratni časopis za katoličke intelektualce — dru Ivanu Merzu cijeli svibanjski broj 1938. g. o desetoj godišnjici njegove smrti. Svi eseji i članci iz toga broja ponovno su štampani u knjizi »Božji čovjek Hrvatske — dr Ivan Merz«

Izvatci iz Ivanova dnevnika

Pohodio sam s K. grob Zrinskog i Frankopana. Ide se onamo kroz aleju lipa. S desna i lijeva okomito na nju teku aleje cipresa . . . Zapitam grobara gdje su grobovi Zrinskog i Frankopana. On nešto stade buncati u dijalektu o nekom artiljerijskom majoru . . . »Čovječe, oni hrvatski junaci Zrinski i Frankopan gdje leže?« »Wie, wie« — »Frankopan« ću mu ja. »A ja, Frantischpan«, pa nas povede onamo. Grob je na kraju aleje već kod zida. Nad grobom je jedna ploča s latinskim natpisom. Na grobu je uvenuo vijenac s nekom krpom, na kojoj se još vide tragovi boja hrvatske trobojnice. To nas podsjeća da su ovdje bili dobri ljudi i svojim junacima učinili onu ljubav, koja se još kostima može iskazati. Ispod lipa i cipresa u večernjoj rumeni koja se miješa s crnilom dima počivaju njihove kosti. Slava vam poštene Hrvati! I kameno će srce procviliti kad vidi kako dobri ljudi stradaju. No ne, stradali nisu, oni još žive u uspomeni poštenih Hrvata. Iz njihove su krvi procvali i procvast će cvjetovi i ruže. Odem s K. od groba. On je salutirao i rekao mi da izmolimo »Oče naš« za te junake. Izidemo iz groblja. Već je nastala tama. Na prijedlog K. uđemo u starinsku crkvicu. Trep-tjelo je žuto večernje svjetlo.

Bečko Novo Mjesto,
15. listopad 1914.

(Kosti bana Petra Zrinskog i kneza Krste Frankopana prenesene su 1919. god. u Zagreb i sahranjene su u zagrebačkoj katedrali).

Eto, upravo sam 24 sata u zatvoru. Smijem se sam sebi. Taj zatvor trebao bi da me »popravi«, a ovdje mi je bolje nego obično. Toliko koliko sam danas dobio hrane, u akademiji još nisam dobio. Vojnici su donijeli toliko da nisam mogao po-

MERZ

jesti, a Hrvat vojnik koji me je zavolio, donio mi je u 4 sata zemičku, a poslije opet zemičku sa šunkom. Baš dobri su ti Hrvati, vole svakome ljubav da učine. S njim sam govorio o saboru, poslanicima Madžarima. On misli kao i svi Hrvati. Priča mi da ovdje u akademiji ima dosta Hrvata. Naravno sve pozna, jer su bili u zatvoru . . . Poslije podne sam veoma dobro spavao, ovjekovječio se na vratima pjesmama, šarao, razgovarao se preko prozora sa zatvorenim »Oberrealschulerom«. Najdulje vremena sam čitao »Die Kunst zu beten« (Umjetnost moljenja). Tu knjigu čitam po drugi put. Isprva mi se nije činilo Bog zna što, ali čim sam je više studirao, osjetio sam finesu logike i piščeva religioznog osjećaja . . .

Sad ćemo malo razmišljati, ali nisam više svjež kao malo prije. Radio sam tjelesne vježbe, pa sam umoran. Prolaznost je nešto strašno. Jučer u ovom doba prispio sam ovamo, a sada je sve drugačije nego prije. Sjećam se kad sam se vozio željeznicom putujući u Opatiju, osjetio sam da će i ti svijetli časovi proći i da ću se toga samo sjećati. Isto tako bit ću sutra u ovo doba vani i mislit ću na ovaj čas, koji mi se prije pričinjao čudnovatim. Najveće se muke u sjećanju prikazuju malene. Sve prolazi! To sad osjećam svom dušom. A možda mi svaki slijedeći čas može donijeti gadnu misao: borba tijela s duhom. Sav je život ovakova borba između dva elementa i ovom se borbom dovinjavamo Idealu našega života: Svevišnjemu. Bože, Bože sveti, daj mi snage da se pomolim, da se sporazumim sa svojim Stvoriteljem, sa stvoriteljem svih divnih zakona u prirodi, s gospodarom ne-

GOVORI

izmjernih treptećih zvijezda, s vječnom istinom. »Moliti znači vjerovati«. Ja vjerujem u Gospoda Boga svemogućega, vjerujem da je On savršeni Duh u slobodi volje i veličini. Čovjek sam sitan. Imam slobodu volje, ali ograničenu. Ali ono malo Prometejeve iskre, djeličak od djelca Svevišnjega, vuče me Ovome i dokumentira opstanak Ovoga.

Kao što čovjek, koji još nije sasvim zagazio u blato, želi da se razgovara s pametnijim od sebe, tako isto duh svom žestinom teži za savršenim, za velikim Duhom. U molitvi se s Njim razgovara i On mu tako čudnovato fino odgovara, da čovjek misli te diše zrak visina. Taj razgovor sa Svevišnjim, ta veza, priznavanje Svevišnjega, to je religija. Religija je bez molitve mrtva. No molitva se ne mjeri na duljinu i ona ne mora da se čita iz knjiga. Razgovor iz vlastitog čuvstva, razmišljanje o Pismu i namjerama Svevišnjega, to je molitva. Bog je duševno biće. A pošto smo mi tjelesni, to je misao na Njega tjelesno-duševna. Da Ga razumijemo, postao je Emanuelom, nama sličnim. I mi se Isusu možemo moliti i ta nam je molitva mnogo lakša, jer nam je Isus bliži.

Bečko Novo Mjesto,
25. listopada 1914.

(Ova dva izvotka iz Ivanova dnevnika datiraju iz vremena njegova boravka u Vojnoj Akademiji u Bečkom Novom Mjestu. Kad ih je pisao, bilo mu je 18 godina).

TAJNA POSVEĆENJA

Duhovski i poduhovski ciklus

Kroz dvije godine vodio je Ivan u »Posestrimstvu«, listu za katoličke djevojke rubriku, liturgijski kutić. Donosimo ovdje jedan izvadak iz njegova članka »Tajne Otkupljenja«, objavljena u 8—9 br. Posestrimstva 1924. god.

»Danas se je rodila Crkva« veli sv. Augustin govoreći o Duhovima. Po uskrsnuću nam je Krist povratio naša prava na božanski život a o Duhovima nam daje »Duha koji oživljuje«. Taj isti Duh daje Papi i biskupima nepogrješivost, koju mnogi nazivlju najsmionijom dogmom katoličke vjere. Duhovi, taj crveni uskrs, dolazi po svojoj veličini odmah nakon Uskrsa.

Advenat nas je podsjećao vladavine Boga Oca nad izabranim narodom. Bog Sin je vladao od Božića do Uzašašća a Duh Sveti vlada od Duhova do konca svijeta. Poduhovska nas liturgija podsjeća na ovu treću periodu. Kao što je Papa na čelu hijerarhije, tako je Euharistija vrhunac sakramenata. Vladavina Duha Svetoga vidljivo se očituje u rimskoj Crkvi, usred koje blista presv. Sakrament. Ovaj je tih, nepomičan, ali njegovu vanjsku aktivnost preuzimlje katolička hijerarhija. Po svojoj Crkvi Krist nastavlja svoj život — nadu ljudima, i poduhovsko je doba zato poglavito posvećeno životu svetaca, koji su na uzoran način najviše radili za proširenje Isusovog Kraljevstva među ljudima. To je Duhovsko doba posvećeno posvećivanju duša. Zato ono počinje blagdanom presv. Trojstva. Ta je dogma ishodna točka apostolskog djelovanja: krštenje u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

Molite se Ivanu Merzu i preporučajte u njegov zagovor! O primljenim milostima obavijestite postulaturu a Vaše zahvale objavljuvat ćemo u ovom glasilu.

ŽIVOT MI JE BIO KRIST ...

Nakon Ivanove smrti u ladici njegova pisaćeg stola pronađen je list papira na kojem je Ivan latinskim jezikom u obliku oporuke skicirao svoj nadgrobni natpis.

Da li je Ivan slutio svoj brzi svršetak? Premda je operacija sinusa na koju je išao bila lagana, predvidio je da bi, možda, mogla biti uzrokom njegove smrti, kako nam jasno pokazuje taj dokumenat. I nije se prevario. Kao razboriti kršćanin bio si je svjestan Isusovih riječi da bdijemo i molimo jer ne znamo dana ni časa kada će doći Sin čovječji.

Donosimo ovdje fotokopiju originala Ivanove oporuke, prepis latinskog teksta i prijevod na hrvatski jezik.

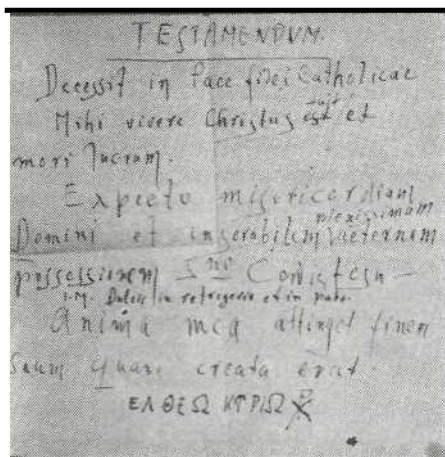
TESTAMENTOM

Decessit in pace fidei Catholicae.
Mihi vivere Christus fuit et mori lucrum.
Expecto misericordiam Domini et inse(pa)rabilem
plenissimam aeternam possessionem Smi Cordis Jesu.
I(van) M(erz). Dulcis in refrigerio et in pace.
Anima mea attinget finem suum quare creata erat.
EN THEO HRISTO.

Hrvatski prijevod:

OPORUKA

Umro u miru katoličke vjere.
Život mi je bio Krist a smrt dobitak.
Očekujem milosrđe Gospodinovo i nepodijeljeno, potpuno vječno
posjedovanje Presv. Srca Isusova.
I(van) M(erz), blažen u pokoju i miru.
Moja će duša postići cilj radi kojega je stvorena.
U KRISTU BOGU.

Fotokopija testamenta Ivana Merza

Čitajući retke njegova testamenta ne možemo a da s udivljenjem ne promatramo duševno raspoloženje toga

mladog čovjeka koji svjesno ide u susret smrti. Nema kod njega ni traga strahu, ni trunka neizvjesnosti pred misterijem koji se zbiva nad svakim čovjekom u času smrti. Iz svake riječi izbija samo vedra nada i sigurno pouzdanje u vječna dobra koja su obećana onima koji vjeruju.

Sve tri bogoslovske kreposti vjere, ufanja i ljubavi, koje je Ivan već za života tako jasno svjedočio, sada na koncu života još jednom svečano potvrđuje u svome testamentu. U prvom redu tu je njegova duboka, nepokolebiva vjera, koja je očita iz svakog retka njegove oporuke. Navodi riječi sv. Pavla da izrazi svoj protekli zemaljski život koji je bio sav prožet katoličkom vjerom, njome preobražen i njoj posvećen: »Život mi je bio Krist a smrt dobitak.« Jedna mala zanimljivost: u originalu testamenta vidimo da je Ivan prekrizio

»est« — »je« (prezent glagola biti) kako stoji kod sv. Pavla i umjesto toga stavio »fuit« — »bio je« (perfekt). Uživio se potpuno u činjenicu da je već mrtav, da je njegov zemaljski život već završen. A smrt za Ivana nije neka tragedija, niti slijepa i neumljiva sudbina već »dobitak«. U slijedećem retku odmah razjašnjava u čemu se sastoji taj »dobitak«: »Očekujem milosrđe Gospodinovo i nepodijeljeno, potpuno, vječno posjedovanje Presv. Srca Isusova.« Božanska ljubav i dobrotu simbolizirani u Kristovu Srcu bili su za Ivana najveće i jedino dobro koje je još ovdje na zemlji nepodijeljenim srcem ljubio, za nj radio i žrtvovao se, a sada polazi da ga trajno posjeduje. Svoju nadu još jednom izražava riječima: »Duša će moja postići cilj radi kojega je stvorena«.

Nad riječima Ivanove oporuke treba se zamisliti. Šteta bi bila da ih samo pročitamo i potom zaboravimo. Jer one su više nego oporuka ili nadgrobni natpis. To je divan zaključak njegova života, kruna njegove pobožnosti, svečani finale jednog umjetničkog remek-djela koje je Ivan stvorio od svoga života i svoje duše time što je živio po Evandelju. A za nas koji ih čitamo i o njima razmišljamo one su putokaz i program. Ako je jedan mladi čovjek s ovakvim raspoloženjem pošao u susret Gospodinu, zašto ne bismo mogli i mi tako? Sve nas u njegovu životu poziva na nasljedovanje, potiče da pođemo putem koji nam je pokazao. I na koncu riječi njegove oporuke poput svjetionika pokazuju nam put u luku spasenja.

OVDJE POČIVA U KRISTU BOGU SVOM
DR IVAN MERZ VJERNOM SINU
KATOLIČKE CRKVE ŽIVOT JE BIO
KRIST A SMRT DOBITAK
JER JE OČEKIVAO MILOSRĐE GOSPODINOVO
I VJECNI POČINAK NA
SRCU ISUSOVU

ŠTOVATELJI IVANA MERZA

Nova generacija katolika premalo pozna Ivana Merza! Vaša je sveta dužnost upoznati svoje sinove i kćeri s tim jedinstvenim likom katolicizma u našem narodu koji toliko toga ima reći mladima današnjice!

Upozorite svoje prijatelje i znance da je počeo izlaziti list Ivana Merza!

Nadgrobni spomenik dra Ivana Merza na Mirogoju u Zagrebu

Na njegovom nadgrobnom spomeniku stoji danas natpis sastavljen prema mislima iz njegova testamenta:

NAŠ DOBRI BRAT IVAN

Usporite korake!
Ušutkajte misli,
koje ste glasno razasuli idući ulicama u
žurbi za dnevnim poslovima!

Ušutkajte misli. . . .
Ovim je prašnim ulicama našega dragog
grada hodao apostol. Prolazio je mirno,
Uronjen u misterij Ljubavi. On, naš dobri
brat IVAN

Apostol ŠUTNJE
Apostol SAMOZATAJE
Apostol DOBRIH DJELA.
Prolazio je glavnim ulicama, bučnim, punim prolaznika,
što grozničavo traže svršetak svakoga dana,
što rastjeruju misli i želje i ostaju prazni i
umorni tražeći smirenje.
Kraj njih je prošao naš dobri brat Ivan,
Apostol naših dana.

Njegove su se misli skupile u svjetlu
Gospodnjem.
I kad je iz daleka nazrio prebivalište
Njegovo,
Nasred bi ulice pobožno skinuo šešir,

U džepu je nosio Gospina zrna i molio,
Uvijek je molio — On, apostol!

O, dragi naš bijeli Zagrebe,
U tvome se krilu smjestio apostol.
Tu je učio, radio
I molio.
Ostavio nam je kao baštinu svoja traženja —
vječna u Gospodinu,
Ljepotu svojih misli u krilu Djevice, svoj život neprestane žrtve, kao
ogledalo čovjeka, koji u slici Besmrtnog prolazi putem dostojan otkup-
ljenja.
To je bio naš brat Ivan.

Usporite korake, otvorite srca —
Kroz naše ulice prolazi On — još uvijek u Gospodinu vječan.

4. XI. 1964.

Mira Preisler

Suvremenici o Ivanu

SUSREO SAM SVECA

Sjećanja dra Ladislava Vlašića

Kad bih o Merzu morao reći samo jednu rečenicu, ona bi glasila: Susreo sam sveca! Ne samo susreo, živio sam s njime, drugovao, prijateljvao. Iako sam rastom bio viši i krupniji od njega, kad sam uz njega bio, osjećao sam se sitan, skoro neznatan. Toliko je on odskakao od mene svojom produhovljenošću, nekim posebnim ozračjem, djetinjom bezazlenošću, finom uglađenošću, uljudnim manirima, prijatnošću, da sam se uvijek pitao: Sto ga to toliko uzdiže nad ostale? Tokom godine došao sam na odgovor. Reći ću ga na koncu.

Sjećam ga se još iz Banja Luke gdje sam i ja rođen i odrastao. Kao sin oficira-šefa željezničke stanice imao je djetinjstvo i mladost da si nije mogao bolje poželjeti. Odgojen u gospodskoj familiji, uvijek elegantno obučen, već je rano vozio bicikl, učio klizanje, kuglanje, igrao šah. Privatno je učio engleski, glasovir, violinu. Sjećam se s kakovim sam ga divljenjem gledao na teniskom igralištu u boriku blizu kasarne kako još kao dečkić igra tenis s austrijskim generalima a lopte im kupe vojnici. U kratkim bijelim hlačicama, bijelim cipelicama s reketom u ruci bio je zaista gospodsko dijete. Za nas male Bosančice, koji smo ga iz prikrajka promatrali kako spretno rukuje reketom, bilo je to nešto nedostiživo. Sve sam ovo nabrojio da se vidi iz kakove je obitelji potjecao Ivan i kako su sve okolnosti trebale usmjeriti tok njegova života drugim pravcem, putem uživanja, luksuza, bezbrige, laganog života. Ali Božja ruka povela ga je u sasvim drugom smjeru.

Odsudan po njegov kasniji život bio je susret s prof. Ljubomirom Marakovićem koji mu je kao naobražen, mlad, načitan, inteligentan katolički intelektualac usadio u dušu čvrsta katolička načela i priveo ga katoličkom pokretu.

Kad je Ivan otišao u rat, dopisivao se s talijanske fronte s mojom pokojnom sestrom Viktorijom, nešto mladom od njega, inače veoma pobožnom i čestitom osobom, koje su tri sina kasnije bila vjerni privrženici Merčevih načela. Skoro sam svako pismo ili tzv. feldpostkartu s dopuštanjem sestre i ja pročitao, iako sam bio tri godine mlađi od njih. Ta pisma osim »draga Vikto« nisu odisala ničim ovozemaljskim. Sjećam se dobro sadržaja jedne karte. Navest ću ga po sjećanju: »Evo sjedim u celtu (šatoru). Već je pola deset na veče. Vani pada gusti snijeg a vjetar fijuče i trese šatorom kao bijesan. Cuju se daleki praskovi granata. U Alpama smo. U celtu nije baš tako ni hladno. Sjedim za poljskim stolićem i pri petrolejki čitam i razmišljam. Otvorio sam zlatnu knjigu Nasljeđuj Krista. Preporučam i tebi da tu knjigu čitaš i ostaneš uvijek dobra i pobožna.« Evo tako je jednoj djevojci pisao jedan mladić, k tome oficir, lijep, pristao.

Već onda se vježbao u odricanju i svladavanju. Kao natporučnik imao je svoga vojnika-posilnog, »burša«. Na ratištu spavali su pod istim šatorom, naravno obučeni zbog neprestane opasnosti. Kao oficir imao je poljski krevet a posilni je spavao na zemlji. No, Merz je pod raznim izlikama nagovorio služnika da on spava u krevetu, a on će na zemlji. I tako je bilo, iako se posilni dosta nećkao. Tu je zgodicu pričao taj isti vojnik, koji je bio musliman iz Bosne, Merčevu školskom kolegi Plachu a ovaj meni. A vojnik je svoje pričanje popratio riječima: »Bože, da dobra li čovjeka, da nemere biti bolji, ali malo je tuaf (zavnut po njegovu), ma kako da ja spavam u oficirskom krevetu a on gospodin pa na zemlji«. Nije mogao razumjeti što to znači žrtva, odricanje, svladavanje u kršćanskom smislu.

S pok. Merzom sam se naročito zbližio na studijama u Beču. On me je i doveo u Beč, našao mi stan i mnogo se brinuo o meni. Bilo je to 1919. god. po završetku I. svjetskog rata. Još je nosio uniformu austrijskog časnika, samo bez oznaka, zao-grnut crnim oficirskim plastom; kad je išao sam, uvijek bi molio krunicu. U to vrijeme vladala je u Beču velika neimaština i nestašica. No, on kad god bi susreo kakvog prosjaka, mirno bi izvadio svoj novčanik i neupadljivo ga nadario. Kad smo unišili u koju crkvu, on bi odmah kleknuo na oba koljena i poklonio se Isusu u svetohraništu i onda nastavio tiho moliti.

Imao je neku posebno veliku nadmoć nad ljudima i ljudi su ga, ne znajući tko je i kakav je, odmah zapazili. Onda je studiralo u Beču kojih 1.700 studenata iz svih krajeva Jugoslavije, svih mogućih narodnosti, nazora i vjera. Pa studenti kao mladačarija znali su voditi i nedolične razgovore, ali ni izdaleka ne ovako nepristojne kao danas. Čim bi se Merz slučajno pojavio u takvom društvu, kao po komandi odmah bi razgovor instiktivno skrenuli na neku bezazlenu temu.

Nakon večernjih sastanaka u katoličkom akademskom društvu »Hrvatska« u Beču znao bi me često pratiti kući a ja opet njega natrag pa on mene ponovno i ta pratnja znala je potrajati i po koji sat. Volio je večernje šetnje i noćno nebo. Mislim da mu je to ostalo još iz mladosti, koju je proveo u Banjoj Luci, jer su ljetne noći bile ondje nešto posebno.

Mladi današnjice o Ivanu Merzu

DAR NEBA NAŠEM VREMENU

Ivana Merza znadem, mogao bih reći, otkada znadem i za sebe. Upoznao sam ga još kao dijete gledajući njegovu sliku i slušajući što su mi na pitanja tko je on odgovarali u obitelji. No tek poslije, oko petnaeste godine, shvatio sam njegovu pravu veličinu. Uvidio sam da je on doista dar neba našem vremenu ponajprije

Dobro, a što je to bilo što ga je izdizalo nad tolike blistave umove hrvatskog katoličkog života. Da spomenem samo one najpoznatije: dr Velimir Deželić, dr Rudolf Ečekert, dr Pero Rogulja, dr Avelin Čepulić, dr Juraj Sčetinac, dr. Lj. Maraković uz ostalu plejadu drugih doktora, inženjera, profesora i drugih hrvatskih katoličkih intelektualaca. I oni su blistavi umovi, govorili su i više jezika, napisali više knjiga, nekoji su bili čuveni i poznati u svoje vrijeme da su poslije njihove smrti i zagrebačke ulice nazivane po njima. Sto je to bilo tako uočljivo na Ivanu Merzu? Rekao sam da ću to na koncu kazati. Ta njegova izuzetnost bila je sveta čistoća koja je sjala i izbijala iz njegove osobe. Prošao je čist kroz život, kroz sve pokvarene gradove, kroz sav zamamni svijet, i to mu se vidjelo na licu. Još 1916. god. u ratu polaže zavjet čistoće do braka, a onda 1923. god. zavjetuje vječnu čistoću.

Ivan Merz je naš hrvatski Stanislav Košta, naš sv. Alojzije Gonzaga. Već je Sluga Božji i mi čvrsto vjerujemo da će postati naš hrvatski svetac i zaštitnik naše mladeži a slika mu s ljljanom u ruci biti uzdignuta na oltar.

Mladi, ugledajte se u njega i neka vam on bude putokaz u vašem životu!

Osijek, 30. VI 1973.

prim. dr Ladislav Vlašić

našem hrvatskom narodu a tako i cijeloj Crkvi. Kod njega me nije zadivila samo velika ljubav prema Bogu, Gospi, Crkvi i bližnjemu već prije svega sam njegov život naoko sasvim običan. Što me se sada kao srednjoškolca-maturanta najviše doimlje, jest visoki stupanj njegova duhovnog života — svetosti, koju nije dobio niti

odgojem, niti potaknut primjerom kojeg svećenika. Probijao se sam slušajući i oslanjajući se na glas savjesti, bolje reći providnosne Milosti koja je u njemu djelovala i bujala uza sav liberalizam koji ga je okruživao. Slušao je taj glas unatoč svim kušnjama koje su dolazile izvana, unatoč svim duhovnim mukama i tjeskobama koje je proživio uza sve strahote fronte, zatajenja onih koji su mu primjerom trebali prednjačiti i unatoč sjajnoj budućnosti koja mu se nudala. I tom savjesnošću, vjernošću, i ustrajnošću došao je sam do herojskog stupnja života potpuno obuzet ljubavlju prema Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetom do te mjere da je sve zemaljsko promatrao očima vječnosti. Položio je i vječni zavjet čistoće, čime je sve svoje biće predao potpuno Božanskoj ljubavi.

Drugo što me kod Ivana zadivljuje, jest njegova žarka ljubav prema Presv. Bogorodici, Crkvi, svetima, Sv. Ocu, napose prema svećeničkom i re-

dovničkom zvanju i to u vrijeme mnogih liberalnih napadaja na Boga i Crkvu. Uz to ide i njegov apostolat među mladima, njegov gorljivi rad za Kristovo Kraljevstvo, kao i njegova ljubav prema najbjeđnijima iz ljudskog društva. Mnogim svojim idejama a još više svojim radom pretekao je smjernice II. vatikanskog koncila napose što se tiče apostolata laika. Sve to ga čini suvremenim našem vremenu, napose mladima, kojima može poslužiti kao divan uzor kako ostvariti svoj život.

Kad god mi je bilo teško, dostatno mi je bilo pomisliti na Ivana, da bih se odmah napunio novom snagom i elanom za život.

Smatram da smo Ivanovu veličinu još premalo shvatili. Trebali bismo biti Bogu zahvalniji za njega, taj Njegov dar našem narodu. Molimo se da Ivan što prije zasja na našim oltarima kao svetac naše domovine i cijele Crkve!

D. P., uč. IV r. gimn.

USLIŠANJA - ZAHVALE

Zahvaljujem Ivanu Merzu na jednoj velikoj primljenoj milosti.

D. P., uč. IV raz. gimn., Zagreb

Za pomoć u teškoj bolesti zahvaljujem dru I. Merzu

Biserka Todorović, Rijeka

Za jednu primljenu milost zahvaljuje Ivanu Merzu

Miroslav Svoboda, Zagreb

Zahvaljujem Ivanu Merzu za pronađeni novac

Justina Kampuš, Osijek

Zahvaljujem dru Ivanu Merzu što mi je pomogao da ispunim veliku želju svojih roditelja.

Stjepan, student — Zagreb

Za primljenu milost ozdravljenja zahvaljujem dru Merzu

Mandica Karavanić

Na mnogim primljenim milostima zahvaljuje dru Ivanu Merzu

A. M., profesor, Zagreb.

Za sretno i zdravo putovanje na hodočašću u Lurd zahvaljuje dru Ivanu Merzu

Agata Horvat, Zagreb

Uvijek sam bila uslišana kad sam se obratila dru Ivanu Merzu za pomoć u raznim potrebama. Zato mu se duboko zahvaljujem i dalje preporučam.

Lj. K., studentica, Zagreb

IZ POSTULATURE

Postulatura Ivana Merza zahvaljuje svim štovateljima koji su poslali svoje darove i priloge za pokriće troškova procesa njegove beatifikacije.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu, u 19 sati, u Zagrebu, u kapelici uz Baziliku Srca Isusova u Palmotićevoj ulici služi se sv. misa za beatifikaciju

dra Merza. Pozvani su svi štovatelji Ivana Merza da se pridruže ovoj molitvenoj akciji.

Prijatelji i znanci Ivana Merza! Pošaljite postulaturno pismeno svoje uspomene i sjećanja na dra Ivana Merza. Vaša ćemo svjedočanstva objavljivati na stranicama ovoga glasila. Koristit će nam također i za njegov proces beatifikacije.

Ako netko od Merčevih štovatelja posjeduje koji njegov predmet, knjigu, dio odjeće ili namještaja, uprava Merčeva muzeja moli da stvar ustupi na čuvanje u njegov muzej. Uprava je spremna dati vlasniku odgovarajuću naknadu. Muzej se nalazi u prostorijama Rezidencije DI. u Zagrebu, Palmotićeve ul. 31.

Štovatelji Ivana Merza! Svojim prilozima pomoći ćete izlaženje ovoga glasila kao i odvijanje Merčeva postupka za proglašenje blaženim. Šaljite ih na adresu: Postulatura Ivana Merza, 41001 — Zagreb, Palmotićeve 31, p. p. 699. Na istoj adresi još se može nabaviti nova biografija Ivana Merza »Borac s bijelih planina« (cijena 40 din.) i njegove sličice u 4 veličine: velike za uramljivanje (2 din) dopisnice (1 din) male s tekstem (0,20 din) i male bez teksta — Merz mladić (0,20 din).

Kako se moliti Ivanu Merzu?

Neki štovatelji Ivana Merza zamolili su nas tekstove molitava kako bi što lakše mogli obavljati devetnice njemu u čast u raznim potrebama.

Budući da su tekstovi još u pripremi, željeli bismo u međuvremenu dati nekoliko savjeta kako mu se može moliti, odnosno obavljati devetnicu da se dobije koja milost po njegovu zagovoru.

Najjednostavniji način devetnice je slijedeći: izmoliti svaki dan tri puta Oče naš, Zdravo Mariju i Slava Ocu. Preporuča se sv. ispovijed prije ili za vrijeme devetnice.

Najsavršeniji oblik devetnice je primati kroz svih devet dana sv. pričest, budući da je dr Merz bio veliki štovatelj i poklonik Euharistije. Ako se ne može primiti sv. pričest, preporuča se kroz tih devet dana pohoditi Presv. Oltarski Sakrament i provesti neko vrijeme pred Njim u adoraciji. Slijedeći oblik devetnice je svakodnevno 10—15 minuta obavljati molitvu razmatranja (polagano čitanje Sv. Pisma ili koje druge pobožne knjige). Osim toga svatko si prema vlastitom izboru može dodati koju drugu molitvu ili vlastitim riječima složiti svoju molitvu.

Službeni tekstovi molitava i devetnice bit će uskoro dogotovljeni i dostupni Merčevim štovateljima.

Susreti Merčevih štovatelja

Nakon proslave 45. godišnjice smrti dra Merza grupa njegovih štovatelja predložila je da bi se jedanputa mjesečno sastajali na zajedničku molitvu za što skorije proglašenje Ivana Merza blaženim. Prijedlog su prihvatili i drugi Ivanovi štovatelji. Za dan susreta izabran je svaki prvi četvrtak u mjesecu u bivšoj kongregacijskoj kapelici uz baziliku Srca Isusova, u Zagrebu.

Prvi susret održao se u četvrtak 7. lipnja. Preko pedeset štovatelja Ivana Merza, od kojih ga je većina osobno poznavala i s njime surađivala, okupilo se u kapelici gdje je odslužena sv. misa za njegovu što skoriju beatifikaciju. Pod sv. misom postulator njegova procesa održao je kratak nagovor o njegovu molitvenom životu. Nakon sv. mise prikazani su prisutnima dijapozitivi o životu i radu dra Merza, a zatim je uslijedio prijateljski susret u prostoriji uz kapelicu i razgledavanje njegovog Spomen-muzeja. Susreti su se održali i u ljetnim mjesecima, srpnju i kolovozu. Oba puta sv. misu služio je vlč. Ivan Suić i prisutnima održao prigodne nagovore.